

Выходить во Львовъ по Вторнику, Четвергу и Суботы кромѣ рукописныхъ свѣтъ) о 4-ой годъ пошл. Литер. додатокъ «Библиотека найзнам. повѣстей» выходить по 2 почат. ар. куть каждого 10-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца.

Редакция, администрація и типографія подл. Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламации наложитъ пересылать подл. адресомъ: редакция и администрація «Дѣла» Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не возвращаются только на попередню востороженю.

Поодинокое число стоитъ 12 кр. а. в.

Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. отъ одновстрочки печатной.

Рекламации неопечатаной вѣдлѣи отъ порта.

Предплату наложитъ пересылать франко (наилучше почтовымъ переказомъ) до: Администрація часописи «Дѣло» ул. Галицка, Ч. 44.

Предплата на «Дѣло» для Австрій: на цѣлый рокъ . . . 12 рр. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл. на полъ року . . . 6 рр. на полъ року . . . 6 рубл. на четверть року . . . 3 рр. на четверть року . . . 3 рубл. отъ дол. «Библиотеки»: на цѣлый рокъ . . . 16 рр. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл. на полъ року . . . 8 рр. на полъ року . . . 8 рубл. на четверть року . . . 4 рр. на четверть року . . . 4 рубл. на самъ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 5 рр. на цѣлый рокъ . . . 5 рубл. на полъ року . . . 2:50 на полъ року . . . 2 р. 50ц. на четверть року . . . 1:25 на четверть року . . . 1 рубл. 25ц.

Для Заграниччя, окрѣмъ Россіи: на цѣлый рокъ . . . 15 рр. на полъ року . . . 7:50 рр. на четверть року . . . 3:75 рр. отъ дол. «Библиотеки»: на цѣлый рокъ . . . 19рр. на цѣлый рокъ . . . 6 рр.

ВП. Читателѣвъ въ Россіи просимо мати на увазѣ, що въ вымовѣ л=ji, ѓ, а=i, и (въ оереднѣи и на кѣнци слѣвъ)=ы, и (на початку слѣвъ и по самогласныхъ) = i, ѓ (на початку слѣвъ) = vi.

Братна рада.

Три рѣднѣи браты — а каждый въ иншихъ отношеняхъ. Двомъ ведесе менше-болше однаково зле, а третѣму и то наймолодшому — значно лѣпше, можна сказати: дуже добре. Всѣ три мають сусѣдствѣ, але така рѣжниця въ отношеняхъ ихъ сусѣдскихъ, що двоухъ старшихъ сусѣды держать за лѣвъ, а наймолодшій зновъ сусѣда... Старшій браты, котрымъ добре допѣкае и знаютъ, що то значить бѣль, — кланчуть до наймолодшого: «Дай жити своему сусѣдови, не скорочуй ему тоги и такъ нужденного существованя! Може прійти тѣжка хвля и для тебе, — а ѓбъ зможе тобѣ въ пригодѣ стати, — кто то знае, ѓбъ може колисъ намъ всѣмъ помогчи!...»

Отгакъ ѓзываются браты Познанскій и Варшавскій Поляки до своего наймолодшого, але натеперь щасливого и бутного брата Поляка Галицкаго. Що болше, старшій браты отъ що еще кажуть наймолодшому безпачатному гуляцъ: «Ты, небоже, и намъ шкодишь, подкочуешь добру славу нашего роду. Нашѣи сусѣды можебы намъ и полекчили армо неволь, але все показываютъ пацѣмъ на тебе и цѣвѣрають намъ въ очи: Глядѣть, що вапылюбый братчикъ вытворюе въ Галичинѣ, якъ крепко держитъ за лѣвъ сусѣда... Колибъ вамъ попустили, то вы такъ само чинилибы съ нами!...»

Але наймолодшій братчикъ и на гадцѣ не мае слухати просьбъ старшихъ нещасливыхъ братѣвъ, и держачись засады: «братъ собѣ радъ» — выкуе безпачатно: «я въ своей хатѣ свой панъ, тай баста!»

И въ мысль той засады центральный комитетъ польскій мимо безпачатныхъ накликувань розумно-глядячихъ Полякѣвъ познанскихъ и варшавскихъ рѣшивъ такъ: не допустити до сойму анѣ одного Русина, бо на всѣ рускѣи округи выборчи ставитъ самыхъ шляхетско-польскихъ кандидатѣвъ и, розумѣсь, уживае всѣхъ возможныхъ и найнезаконныхъ

нѣишихъ средствъ, чтобы всуда перефорсувати выборъ своихъ кандидатѣвъ, чтобы въ будучѣмъ соймѣ навѣтъ «не пахла кѣсть руска», якъ кажеть въ народнѣи казцѣ.

Соймъ галицкій безъ Русина, — хочъ въ Галичинѣ жѣи три миліоны руского народа! Для нашихъ Полякѣвъ-шовинистѣвъ оно здаеть чимъ природнымъ, але для цѣлого образованого свѣта оно естъ дуже неприроднымъ и несправедливымъ, а для познанскихъ и варшавскихъ Полякѣвъ маркотнымъ и соромлячимъ...

Не диво отже, що «Kuryer Poznański» въ послѣднѣи хвляи (бо въ ч. зъ 16 л. мая) еще разъ клече до галицкихъ своихъ братѣвъ: «Спамятайте! Для добра цѣлого польского народу спамайте!» «Kwestya polsko-rusinska ma znaczenie dla wszystkich dzielnic Polski, wszyscy mamy prawo zajmować się nią i wypowiadać o niej nasze zdanie...» «Вы тамъ во Львовѣ — пише дальше Kur. Pozn. — зъ вродженого налогу, на перекрѣдъ найочевидѣишой дѣйственности кричите, що въ Галичинѣ нема Русинѣвъ, або кажете, що Стадѣонъ ихъ вынайшовъ, — хочъ Русины були тамъ передъ 1000 лѣтъ... Мы зъ далека видимо, що борба польско-руска повинна скѣпчитись миромъ, угодю... Русины въ соймѣ суть потрібнѣи... Силюю физичною, мы нѣколи Русинѣвъ не позыскаемо... Нынѣ мы можемъ Русинѣвъ собѣ прихилити только свободами горожаньскими, якихъ имъ не дае Россія. А свободы тѣ конечно вымагають репрезентации парламентарной, бо се спѣльный вишній знакъ европейской цивилизации... Мы знаемо, що кандидаты польскѣи при фактичныхъ отношеняхъ въ Галичинѣ успѣють здобути мандаты въ чисто-русскихъ округахъ. Але чи нашъ народный интересъ вымагае такыхъ здобычей?.. Мы думаемо, що польскѣи кандидаты не повиннѣи дуже сквапно убѣгатися о мандаты посольскѣи въ округахъ чисто-русскихъ, але противно, належалобы по просту *пѣлькадесятъ*, прим. 30 округѣвъ выборчихъ *выразно лишити до диспозиции Русинамъ*. Всуда, не лишъ въ Петербурзѣ, але такожъ въ Берлинѣ и въ Вѣднѣи наводять яко стереотипный доказъ «гнету польского» — выперть Русинѣвъ зъ сойму. Тымъ будучимъ рускимъ кандидатамъ не требабы ставляти *нѣвѣ*

нѣишихъ условий. Тымъ чиномъ только можнабы дойти до згоды съ Русинами... Попирание въ тыхъ округахъ «umiarkowanuch Rusinow» ѓбъ разу знищилобы весь эффектъ морального уступства... Въ справахъ политичныхъ ѓтносятъ побѣду чины ясны, рѣшучѣи. Намъ безъ условно треба зречися всякого влияния на выборъ послѣвъ въ кѣлькадесятъ чисто-русскихъ округахъ. Се по нашѣи думцѣ, единю успѣшна тактика...» Вкѣнци «Kur. Pozn.» зываетъ комитетъ центральный, чтобы поступивъ собѣ такъ — для добра цѣлого польского народа.

Голосъ зъ познанской Польщѣи нашѣи Поляки-шовинисты по просту высѣмили: — «Nie znacie stosunkow! — сидѣтъ тихо, не рыпайте!»... Не дивна булабы така ѓтповѣдь, колибъ «Kur. Pozn.» предкладалъ полишити Русинамъ 48 рускихъ округѣвъ сельскихъ и округи мѣскѣи въ рускѣи части краю, (до чого мы маемо право и не зрѣкаемося его безъ справедливого договору съ Поляками), — а то таку ѓтповѣдь дали нашѣи шовинисты на предложенье: полишити Русинамъ «p. prz. 30 okręgow czysto-rusinskich»... На що давати ажъ 30, коли мы, панове шляхта, Schweiggeld-чики и рабины зъ центрального комитету, хочемо — не дати имъ анѣ одного!

Рускѣи народе, миллионный велите рускѣи! Кобы Ты почувавъ свою силу, свою всемогучѣсть на своей земли, — Ты не дабы *имѣ* «анѣ одного!» А тымъ своимъ геройскимъ подвигомъ Ты не только здобувъ честь и славу для Руси, але и змывъ пляму зъ польского имени, — чого не можуть доказати своими радами познанскѣи и варшавскѣи патриоты!...

Реформы закона промыслового.

Въ державнѣмъ житю достерѣгаемо нескѣпный законъ, що поодинокѣи веретвы только тогда могутъ добитись якихъ правъ, коли або силою зашпунуютъ, або коли пануючимъ (по-новому сказавши: законодавчимъ) веретвамъ стануть про що небудь потрібными. Властивѣи основы сего закона зовѣсь не змѣняе фактъ, що — якъ се теперь по части достерѣгаемо — и наука исторіи не проходитъ безслѣдно, що «законодавцѣ» числять нынѣ на

пѣдставѣи довговѣковою всесвѣтною исторію призабирныхъ досѣдѣвъ — съ дуже далекими консеквенциями развою державного жита, що завчасу, «добровѣльно» намагаются робити всякѣи «уступства», що такой кн. Бисмаркъ ѓтверто заявляе, що безъ «каплѣи социалистичного олѣю» машина державна не зовѣсь справно рушаласьбы. Одиъ се роблять въ простого вырахованя, иншѣи зновъ выступаютъ такъ въ надѣвъ, що вконецъ предѣвъ удасться дойти до порѣшуваня жизненныхъ суспѣльныхъ квестѣи въ мирнѣи доровѣ компромисѣвъ веретвъ; одиъ и другѣи радѣибы уникнути кровавыхъ розвязокъ сихъ квестѣи, т. зв. «революцій». Пробѣи такихъ бачили мы вже доволѣ; всежь попри томъ можна було замѣтити, що далеко аще до сего, чтобы поодинокѣи веретвы въ добре-понятѣмъ власнѣмъ интересѣи занялись дѣйственно щиро реформами; все аще бере верхъ або доктрина, накривлена до интересѣвъ поодинокихъ веретвъ, або замѣсть реформъ бачимо пустѣи фразы та палиятивы, або — що найѓбрше — цѣле се «реформованье» инсценуе только для одной остентации, для повысканя масть, а коли ся послѣдна цѣль осягнена, то скоро слѣдуе простое вызыскуванье добутой власти, наповнюванье всякихъ либеральныхъ поступовыхъ кишень кривою обдуреныхъ...

Досе уходили такѣи остентации за привилей «либеральнѣи»; въ статіи «Дѣла» п. заг. «Политика остентаций» вгаданѣи были остентацийнѣи «социально-политичнѣи» пункты нѣмецкой лѣвѣицѣи нашей рады державной. Однакожь «рентовнѣи» такихъ маневрѣвъ не моглайти ока и феодадѣвъ та консерватистѣвъ; що болше, новѣишими часами умѣли панове консерватисты повести дѣло такъ, що вышло: ось-то мы лишь дбаемо о поправу долѣи низшихъ веретвъ, а вы нѣ! Пѣднялось шуму немало, — органъ нѣмецкихъ клерикадѣвъ и консерватистѣвъ «Vaterland» зачавъ «дуже серіозно» трактувати суспѣльно-политичнѣи реформы, розпочалось «поправлюванье» законѣвъ, розвытувано о раду многихъ робѣтничихъ «експертѣвъ» (с. в. знатокѣвъ потребъ робѣтничого стану). Поправлено законъ шкѣльный въ сей способъ, що зменшено часъ науки шкѣльной и скрѣплено (всюды — ино не у насъ) влияние духовенства на школы; поправлено ординацию выборчу мѣсть, надаючи право

Дрѣ Готфридъ Кинкель.

(Дальше.)

Въ Цириху маевъ Кинкель случайность вноситься съ людьми рѣжнихъ поглядѣвъ и пародностей, а позаякъ бувъ для всѣхъ приступнымъ, — то горнулись до него старшѣи и молодшѣи, розсирявали съ нимъ то о науцѣ, то о политичѣ. Въ Цириху маевъ наиболше случайности говорити о славянскихъ дѣлахъ, бо въ томъ мѣствѣ проживае пропорционально наиболше завѣжихъ Славянъ въ всѣхъ народностей. Першимъ его знакомымъ въ виднѣишихъ Славянъ бувъ тутъ Полякъ Духинскѣи, бувшій профессоръ кѣвского университета, эмигрантъ. Тов знакомство Кинкля съ Духинскимъ впадае именно аще въ тѣ часы, коли то Духинскѣи носивае съ своими геологичными теориями, на пѣдставѣи котрыхъ Авія починалась вже мало-що не ѓбъ лѣвого берега Дѣвпра и коли все грозивъ, що Россію однимъ почеркомъ пера вычеркне въ числа европейскихъ державъ. Кинкель, хотѣи чоловѣкъ ученый и оглядный, однакъ не займаючись попередно глубше славянскимъ пытаньемъ, поѣвѣривъ Духинскому на его теорию и переживае бувъ досытъ глубоко вѣровамии бущого профессора. Пѣдвѣише однакъ вылѣчились въ того троха якъ Духинскѣи, такъ и Кинкель. Духинскѣи, якъ въ одной стороны вылѣчився такожъ въ аристократизму и переживае до демократѣвъ, такъ въ другой стороны учився ѓбъ кѣлькохъ лѣтъ Хинчикѣвъ,

а Кинкель знакомился дальше съ ходомъ дѣлъ въ славянскихъ земляхъ. П. Духинскѣи ѓбъ кѣлькохъ лѣтъ признае вже по части славянскѣи Россіи и миритеръ съ нею въ многомъ, а послѣднѣи его литературнѣи працѣи перешовней упѣмненями, чтобы не вачѣвати Хинчикѣвъ. Съ якимъ Славяниномъ лишь стрѣтитеся, каждому выкладае сю свою нову теорию и остерѣгае — не вачѣвати Хинчикѣвъ. Пѣдчасъ мѣви встрѣчи съ нимъ минушого року, говоривъ до мене: «Якъ рушится тота маса народу, — то залае цѣлуу Европу, а тогда о Польщѣи нема що ѣи думати. Хинчаки, якъ тѣ мыши, або щурѣ, вѣдѣють все, що только стрѣтять по доровѣ.»

Съ правительствомъ росейскимъ бувъ Кинкель непримиримымъ до смерти. Тую ненависть вынѣсь ѓнъ аще въ Лондонѣ, где живъ съ росейскими эмигрантами, а особливо съ Герценомъ. Опѣла пѣддерживали въ нѣмъ тую ненависть Духинскѣи, Плятеръ и другѣи польскѣи эмигранты. ѓтвагу и вытревальдѣи террористѣвъ ѓнъ подивлявъ, однакъ не высказуваеся анѣ за ними, анѣ противъ нихъ.

Що до обще-славянского пытаня, то Кинкель вѣривъ въ славянскѣи единѣи въ будучности на пѣдставѣи рѣвноуправленя всѣхъ славянскихъ народностей, ба навѣтъ вѣривъ въ славянску республику, котра малабы тогда утворитися, якъ наступитъ всеобще розвѣренье и на мѣсце политики заѣрѣвъ стане нова девиза: праця, справедливость и пошанованье правъ одной народности другою. Яко центръ, около котрого малабы Славяне группуватися, —

уважавъ Кинкель Сербію, *) позаякъ полудневѣи Славяне, пѣсла его думки, болше суть склоннѣи до свободы личности, нѣжь пѣвнѣи и восточнѣи. Перша славянскѣи конфѣдерация малабы зьоргануватися за Дунаемъ, а опѣла малабы до неи приступити Русины-Украинцѣи и тымъ способомъ розшириласьбы по сѣи сторонѣ Дунаю.

Розвѣренье европейскихъ державъ вымогавъ ѓнъ при такихъ политичныхъ розговорахъ съ натискомъ, бо по перше, знавъ о томъ добре, що Славянщина, яко одна цѣльдетъ, моглабы статися при теперѣшнихъ порядкахъ для Нѣмеччины страшною — а по друге, для того клавъ велику вагу на всеобщѣи миръ, бо знаменемъ культуры XIX. столѣтя уважавъ працю, а не войну. «Мы повиннѣи вже разъ прійти до того пересѣдченя, що духомъ сего столѣтя повинна бути ривализация працѣ, а не ривализация Крупѣвскихъ гарматъ та динамиту. Однакъ нѣмъ до того дойде, щобъ засявъ миръ межѣи народами, вѣужився аще много пороуху, бо гдѣкуда положенье болшеости народныхъ масть супротивъ положеня меншости естъ неприродно и невыносиме; — а се конечно часъ мусать усунути» — говоривъ бувало Кинкель.

Рухавка Славянъ балканского пѣвѣострова въ 1876—77 рр. противъ Туреччины дала Кинкельви случай публично заявити свою сим-

патию для Славянъ и доказати, що где ходитъ о правдиву свободу — тамъ не повинно уважатися на рѣжницю народности. Пѣдчасъ найсильнѣишого розгару повстаня и страстей берючихъ сторонѣи, объявляе Кинкель публичный выкладъ: «О Славянахъ балканского пѣвѣострова» и додае, що пѣсла лекцій будутъ абиратися грошевѣи датки для повставшихъ въ имя свободы Славянъ. Въ вечеръ лекцій велика сая «zum Schützenhaus» бливъ двѣрца въ Цириху була баткомъ наповнена. Сѣдоголовый борецъ за свободу завравъ слово; описуючи насампередъ географичне положенье краю, оповѣвъ въ короткихъ чертахъ исторію повставшихъ народѣвъ славянскихъ противъ турецкого ярма, и такъ поступаючи що-разъ дальше змаювавъ въ уявѣ слушавшой его публики страшнѣи картины ситуации, въ якѣи находятя славянскѣи народы въ часѣ повстаня. Его ораторскѣи талантъ, его майстерске представленье страшныхъ картинъ, яко причинъ и наслѣдкѣвъ повстаня, привело публику до такого вворушеня, що болша часть си — особливо женщины — залаеся слезами. Уроцисту сю хвлюю трудно бабути. Слухачѣи обещали оратора нечисленными оплесками, зборы грошевѣи були значнѣи. На просьбу публики Кинкель повтѣривъ свой ѓтчитъ въ Веденсвайль, селѣ фабричнѣмъ бливъ Цириха. Сотнѣи робѣтничѣи слухали сего займаючого выкладу и каждый въ нихъ охотно давъ свою маленьку лепту на запомогу ѓвднѣихъ славянскихъ родинѣи и на жертвенникъ народного освобожденя. (Конецъ буде.)

*) Дрѣ Иванъ Шерръ, писатель европейской славы, профессоръ литературы и исторіи въ политехницѣи цирихской въ приватнѣи розмовѣи со мною заявлявъ той самъ поглядъ що до становича Сербіи въ Славянствѣ. Прим. автора.

голосования и тымъ, котрѣ (не 10 вр. якъ доси) 5 ар. непосредныхъ податковъ оплачуютъ, — замѣсть вже разъ занести загальне голосованье. Поправлено вконецъ и законъ промысловый, и то поправлено въ мыслъ бажанъ выраженныхъ экспертами...

Ся послѣдняя поправа найинтереснѣйша; бачимо на нѣй, якъ задиляются реформаторы на свои дѣла. Цѣлу працю розложено на 3 части: 1) змѣна принципѣвъ загальныхъ, 2) надоборъ фабрикъ, 3) робѣтнички фабричнй и ремѣсничй. Найважнѣйша змѣна дотычача 1-шой части есть ся, що внесено повну свободу ремесла; кто хочеть заниматься ремесломъ, мусить предложити доказы свои здѣльности до сего ремесла. Кто на томъ добре выйде, видно вже въ того, що о „здѣльности“ будуть рѣшати самѣ майстры-ремѣснички, котрѣ пропустятъ, кого самѣ схочутъ. Принесе се може яку користь розвоєви ремесла, але чи обезпечує працю численныхъ робѣтничковъ, се инше пытанье. Увзглядено при томъ думки высказанѣ черевъ експертѣвъ майстрѣвъ.

Що до другою части, то введено въ жыть институтю существовавшихъ вже передъ тымъ въ Англіи „инспекторѣвъ фабричныхъ“, котрѣ мають надвырати фабрики; якъ то не разъ въ тыхъ фабрикахъ водится — то ажъ сумъ загадати. Особливожь у насъ на пр. при добуваню нафты и пр., на Украинѣ на пр. въ фабрикахъ цукру, („сахарныхъ“), не були анѣ жыть анѣ праця робѣтничковъ майже нѣчимъ обезпеченѣ. Теперь — надѣяться — будутъ бодай гдѣякѣ приписы закона точнѣйше выповнюванѣ. Ся двѣ части вже ухваленѣ.

Въ третей части иде головно о означенне числа годинъ дневной працѣ, и о обмеженне убѣйной працѣ дѣтей и женщинъ; порушено такожъ справу святкованя святъ и недѣль. Комисія промыслова рады державной, котра выпрацовала власне проектъ дотычачй сей части промыслова новелѣ, выслушала ажъ около 130 „экспертѣвъ“, и довѣдалась при томъ о дуже интересныхъ, а ще дальше сягающихъ домаганыхъ робѣтничковъ... Домагана были такъ радикальнѣ, що капиталистична, псевдо-либеральна нѣмецка преса розголосила мирови, що ось-то робѣтничковъ „нѣкто нѣколи не вдовольт.“ Однакожь, хочъ лишь малу часть сихъ домаганъ увзглядено, то всежь не можна легковажити змѣнѣ, запроковтovanýchъ комисією. Дѣти до 14-и лѣтъ мають бути вольнѣ отъ працѣ, для вѣку мѣжь 14—16 рокомъ число годинъ працѣ означено на 6, для вѣку мѣжь 16—18 рокомъ (для женщинъ до лѣтъ 21) — на 10 годинъ; мужчины передъ 18, а женщины передъ 20 рокомъ не можутьъ бути вовѣмъ уживанѣ до нѣчной працѣ, а наибольше число годинъ працѣ означено на 60 годинъ тыжднево. Въ недѣлѣ и свята вовѣмъ не вольно працювати по фабрикахъ. Отсе головнй точки.

Не можна заперечити, що гдѣщо все таки вдѣлано; особливожь не безкористна для робѣтничковъ 2-га и 3-тя часть новелѣ. Однакожь, якъ вже въ першой части бачимо, до основныхъ реформъ, до дѣйстного, повного забезпеченя працѣ робѣтничковъ, до сповненя хочъ половины всѣхъ черевъ „экспертѣвъ“ высказанныхъ бажанъ — все еще дуже далеко, а старающыя повыскати отъ разу и майстрѣвъ и робѣтничковъ мали панове реформаторы въ горы вже по-трохи спутанѣ руки. Часъ не стоить, жыть державне не стоить, — треба гдѣщо реформувати, щобъ еще отъ на бѣду само не зачало реформуватися; добре при томъ скаптувати кѣлька голосѣвъ... Цѣкаве отъ що: коли розпытувано експертѣвъ, то заявили покликанѣ яко такѣ два впрочѣмъ дуже побожнѣ властителей большихъ фабрикъ въ Чехалѣ гр. Гарраха и еще одинъ (мабуть князь), що гдѣколи таки конче потрѣбно робити и въ недѣлю и въ свята! Такъ то теорія инакше каже, а инакше практика та власна кишеня, а не треба забувати, що експерты-робѣтнички досить рѣшучо оевѣдчались за святкованьемъ.

Якѣбы они не были — сѣ реформы, всежь они вже для того важнѣ, що показуютъ, якъ то що-разъ дальше ширится пересвѣдченне, що суспѣльныхъ kwestій нѣякъ не можна промовчати, що они равъ-по-равъ самѣ пригадуются. Поки-що, ходитъ головно о фабрики, о т. зв. „четвертый“ станъ (робѣтничковъ), — але повола выплыне на верхъ и не менше пекуча справа реформъ поземельныхъ (аграрныхъ), реформъ, надъ котрыми ешуть собѣ (пѣдъ пресією Ирландцѣвъ) голову хитро-мудрѣ англійскѣ лорды, — реформъ, котрѣ и у насъ мусять вконецъ станути на порядку дневномъ.

Чи се (поневольтный) пролетаріятъ робѣтничй фабрикъ, ремесла, — чи се до-чиста зъ питоми землѣ обдѣртѣ фермеры (чиншѣвники) ирландскѣ, засудженѣ на оброблюванне обширныхъ земель лордѣвъ, — се однако. Если не обезпечимо основными реформами дробного рѣльничства, то пролетаріятъ „аграрный“ не дастъ нѣгде довго на себе ждати. Остенціямъ, шумнѣ фразы не много помогутъ.

Кѣнчимо словами председателя промышленной комисіи австрійской рады державной, посла Цалингера, сказанными при замкненю ея засѣданъ дня 10 л. мая: „Коли кинемо окомъ на весь матеріалъ достарченнй намъ въ часѣ нашихъ засѣданъ, то побачимо цѣлу грозу соціального пытаня, — врозумѣмъ, що ту треба скорой зарады... Треба выслушати и увзглянути справедливѣ домагана, боронити часть слабшу (робѣтничковъ), ратувати ви передъ полишеною нѣй „вольностею“ — голодовой смерти, або нужденной экзистенціи...“

Послѣднѣи слова Цалингера пародіуютъ псевдо-либералами подношену пѣдъ небо „вольность“ працѣ. Въ дѣйстности значить ся вольность отъ що: нѣкого не можна силувати до якоиньбудь працѣ, але за то не має нѣкто права мѣшатися до условій, якѣ бажающому працѣ робѣтничкови накидае податель працѣ (der Arbeitgeber). При мнимѣй „вольности“ працѣ, не забули псевдолибералы запевнити собѣ повну „вольность“ — вызыскуваня потребующого хлѣба робѣтничка...

Выборы до сойму.

Центральный польскій комитетъ выборчій затвердивъ дальшй двѣ кандидатуры для сельскихъ русскихъ округѣвъ: 1) на округъ Коломыя-Печенжизнъ старосту Е. Кучковского; 2) на округъ Золочевъ-Глиняны дѣдича Б. Августиновича.

Мусимо еще съ притискомъ поднести фактъ, що на девятьвайцять мазурскихъ сельскихъ округѣвъ вже такожъ суть „затверженѣ“ кандидаты. Отже межѣ тыми кандидатами, котрѣ мають предѣе вступити интересы меньшихъ посѣлостей, находимо якъ разъ 7 графѣвъ-дѣдичѣвъ, 1 барона-дѣдича, 7 звичайныхъ дѣдичѣвъ, 1 старосту, 1 члена Выдѣлу кравого, 1 профессора кряковскаго университету, а — на показъ — одного о. духовного лат. обряда. Всѣхъ округѣвъ мазурскихъ есть 26. Цѣкаве, що „Samorząd“ узнавъ за потрѣбне и собѣ вѣзвати „выборцѣвъ“, чтобы держались только „народовыхъ“ кандидатѣвъ. Що се за кандидаты, — чи могутъ они претендувати собѣ право вступити интересы мужикѣвъ, — о томъ шкoda и говорити. Мы радѣбы знати, чи „Samorząd“ зновъ не зачне потѣмъ, по выборахъ, — если до него, якъ то кажуть, вступитъ, — доказувати (такъ якъ минувшого року), що ось-то складъ сойму лихій, що засѣдають въ нѣмъ самѣ послы-дѣдичѣ або ихъ поплечники?...

Еще на одинъ важный фактъ хочемо звернути увагу. Недавнѣ выборы въ Тысьменици, во Львовѣ, ипозавчерашнѣ въ Коломыѣ и въ Бучачи — доказуютъ, що хочъ о успѣхѣ намъ натеперь думати годѣ, але все таки нашѣ кандидаты могутъ похвалитися важнымъ числомъ голосѣвъ. Отже такъ для того, чтобы назначити выравно отрубне, самостоятельное стан-виско Русинѣвъ и въ мѣстечкахъ и мѣстахъ, — чтобы доказати, що не только что сѣхъ мѣстечокъ и мѣсть не можна уважати „кат'ексехентъ“ польскими, але что навѣтъ дуже часто элементъ рускій въ нихъ рѣшучо переважае, — якъ и для того, чтобы уможливити ту и тамъ якесь порозумѣнне съ добромыслящими Поляками на подѣставѣ поважного числа русскихъ голосѣвъ, — уважаемъ потрѣбнымъ: ставити всюды, въ нашихъ мѣстахъ и мѣстечкахъ рускаго кандидата. Не лишь число выбранныхъ послѣвъ свѣдчитъ о народности та о политическихъ змаганяхъ якогось краю, але такожъ и число отданныхъ голосѣвъ; не лишь большѣсть, але такожъ и меншѣсть отданныхъ голосѣвъ має свое значение. Большѣсть — се понятие дуже вглядне. Чи то крута ординація выборча, чи то надѣужитя, чи случайнѣ причины (на пр. жиды галицкѣ) могутъ бути причиною такой большѣсти. Наколижь выступитъ гдѣнебудь поважна меншѣсть, то ви нѣкто не посмѣвъ злигнорувати и скавати, що округъ, въ котрѣмъ перепхався съ бѣдою „pagodowy“ кандидатъ, — вже черевъ се польскій, або икій тамъ, — бо

каждый буде мѣгъ вквати на численнѣи голосы меншѣсти.

Що до правыборѣвъ то маємо зновъ многѣ корреспонденціи о надъужитяхъ, якѣ дѣялися при ихъ переводженю. Цѣкава рѣчь, що тамъ, где дѣялися неправильности, а где мимо того остоялися Русины, що тамъ показались пп. старосты такъ чемными, що звалили найласкавѣйше увзглянути жалобы Русинѣвъ, — „екасували“ одинъ, а розписали другѣ правыборѣ. Дуже мудрый се маневръ, але надѣвмось, що не много бнѣ поможетъ, бо при новыхъ правыборахъ нашѣ люде будутъ еще больше маетися на уважѣ. Такъ на пр. сталося въ цѣлѣй Стрыйщанѣ, въ Серафинцахъ (гл. посл. ч. „Дѣла“) и пр. Въ Перемышляхъ не стоятъ мабуть шансы кн. Савьги найлѣйше, — а Горденщина держится, якъ доносятъ, дуже добре; добре вышлы правыборѣ въ новѣмъ Мартинѣвъ коло Букачовецѣ. Гдѣкуды, въ „непвнхъ“ для Поляковъ округахъ ведется агитаціи на дуже великѣи розмѣры. — Еще разъ просимо вносити всюды, где лишь треба, фактами попертѣ протесты противъ неправильно переведенныхъ правыборѣвъ, на выбранныхъ-же вже, а не певныхъ выборцѣвъ треба якъ найусерднѣйше вольвати, чтобы не дались обаламутиги або подкупити. Зъ подробныхъ фактѣвъ подносимъ слѣдующѣи.

Зъ Делятыи пишутъ намъ, що тамъ нѣкто не бувъ завѣдомленнй о часѣ, коли мали отбутися правыборѣ. Ажъ того дня, коли вже зѣхавъ п. комисаръ надвѣрнянского староства, завѣдомлено тыхъ, кого вынало, що будутъ правыборѣ, тожь зѣйшлися самѣ жиды и кѣльканайцятъ селянѣ. Панъ комисаръ и бурмистръ жидѣ агитуютъ отверто за старостою зъ Надвѣрны Бушинскимъ, — а що найгѣрше, то се, що гдѣякѣ нашѣ панотцѣ духовнѣи або рѣвнодушнѣи або впрестъ держатъ съ Ляхами (н. пр. оо. Б., Бук...).

Зъ пѣдъ Миколава доносятъ намъ о такихъ равничихъ надъужитяхъ, що мы мусимъ заинтерпелювати ц. к. власти, чи вѣдомо имъ: 1) що въ самѣмъ Миколазѣвъ приѣхавшій на правыборѣ комисаръ казавъ выравно выбирати жидѣвъ, а всѣхъ управненыхъ до голосовама жидѣвъ було 3? Коли жидѣвъ не выбрано, то одинъ скрикнувъ: „Nie kończycy wyborów!..“ Що дальше, коли выборы таки переведено, самъ п. комисаръ написалъ жидамъ протестъ и загрози въ выборцямъ, що выборы будутъ уневаженѣи?!.. Пытаемось, якъ може ц. к. урядникъ такъ надъуживати своего становиска?!.. Въ Подсосновѣ (коло Миколава) сказавъ выравно п. комисаръ голосувати на вѣита, бо староста сего бажав, а коли выборцѣвъ голосували на священника, то п. комисаръ сыгавъ ихъ: „Чи вы не маєте жадного интересу до п. старосты?“ Просимъ ц. к. власти о строге слѣдство и о евентуальне каранье пп. комисарѣвъ, нарушующихъ конституцію заповучене право вольного выбору.

Зъ Снятынського пишутъ намъ, що въ томъ коренно-рускомъ округѣ, где при послѣднемъ выборѣ противникъ нашего кандидата староста Vitali одержавъ ледво 20 голосѣвъ, — выростають теперь pagodowy-и кандидаты, мовъ грибы по дощи. Надѣятесь, що и п. Rusin адъюнктъ Сѣнгалевиць не успѣвъ подорвати доброй славы снятынскихъ выборцѣвъ.

Нашимъ выборцямъ радимо удаватися въ разѣ потребности по всякѣи информации впрестъ (хочьбы телеграфично) до головного рускаго выборчого комитету во Львовѣ, въ „Народномъ Домѣ“.

Куренда Пр. еп. Іоана Ступницкого противъ агитацій календарскихъ.

Ч. 1801 (за р. 1883).

Гдѣкотрѣ Преч. Душпастырѣ донесли сюда, що въ стороны людей, *немалозначихъ до руско-кат. обряда*, дѣются межѣ Русинами сей діецезіи покушеня до врѣвнаня юліаньскаго календаря съ григоріанскимъ; въ сѣмъ намѣреню агитаторы не обмежуются на самѣ устнѣи намовы и представленя, будьтобы то было желаньемъ и волею св. римскаго Престола и выс. ц. к. Правительства, але такожъ розширяють до подѣисуваня Русинами въ рускомъ языкѣ печатаннй додатокъ до ч. 5 польскою часописи „Pszczółka“, яко прошенне до Папйеншйшого нашего Цѣсаря, чтобы тойже зволить внести старыи календаръ и приказати обходити свята пѣлая одного календаря.

Позаякъ Русины въ Галиччѣ въ загалѣ, а особливо сельскій народъ беззоблудно, щиро и

твердо привязанѣи суть до св. римскаго Престола, *отблимаются непоколебимою стрпостею къ Бѣо Династіи*, и всѣмъ отъ обохъ сѣхъ вышнихъ властей походячимъ повелѣнямъ постановленямъ звыкли совѣстно поддѣлятися и повинуватися, въ другою же сторону *никогда не лизались и привычались до одного календаря и до времени и порядку святъ пѣлая него* обидити мающихся, — тожь ведля заявленя помысламъ заданыхъ Душпастырѣвъ и парохіанъ чучючи въ доброй вѣрѣ подобного рода намовы и завѣзваня до подѣисуваня згаданого до Папйеншйшого Цѣсаря вылагодженого прошеня

не могутъ погодити свои обязанности вѣрности послушенства начальнымъ властямъ съ замѣлованьемъ до юліаньскаго календаря и съ звычаемъ до порядка, въ якомъ пѣлая послѣдуютъ свята, — стали усомнитися въ поквитися сказанными забѣгами непокладливыхъ агитаторѣвъ, въ слѣдствіе чого внесено до священной Епископской Консисторіи запытаня, *какимъ образомъ въ сѣй справѣ Преч. Духовенство и преч. Вѣрнй руско-кат. обряда мають собѣ поступати*

Для успокоеня варушеныхъ умовъ завѣзався, що въ обще змѣна календаря, *и о немъ и порядку святъ, яко справа внутренне-церковна, моглабы наступити не зъ причиною внѣшнихъ агитацій лицъ по за обрубкомъ церковно-славянскаго обряда столцилѣ, але ино* согласіемъ и призволеньемъ турасвыхъ рускихъ духовныхъ Ординаріатѣвъ, Преч. Духовенства и Русинѣвъ, а до такой змѣны добѣ нема анѣ причинъ анѣ потреби.

Тверженне агитаторѣвъ, *якобы они дали за вѣдомостею и призволеньемъ высшихъ властей, церковной и мірекой, простымъ обманомъ, чого очевидно доказомъ, що въ слѣдствіе черевъ однихъ рускихъ послѣвъ въ Думѣ державной въ справѣ до выс. ц. к. Правительства введено интерпелляціи, Бѣо Превосх. ц. к. п. Министру просвѣты и культу на 277-омъ засѣданіи Думы отвѣтивъ: что жадной урядовой власти о календаровыхъ агитаціяхъ не маю, что тая справа есть чисто церковною, на что бнѣ вліяня мати не може. — По васытненю вѣры-достойного жерела вѣдомости може Епископскій Ординаріятъ запевнити, что въ высшихъ кругахъ духовныхъ о змѣнѣ рускаго календаря и гадки нема. Надѣятися, что неуспѣшныхъ покушеняхъ зъ стороны нерозумныхъ агитаторѣвъ нема тая справа, яко не маю найменшю подѣставы, сама собою упаде; але еще гдѣкуда подносилась, то въ заходѣ случаевъ и где того окажеться потреба, до довжностею Преч. Душпастырѣвъ по вышеше екаваного своихъ парохіанъ (завѣзваню, але не въ церквахъ) о истинѣ рѣшати, напомянути ихъ, чтобы подобнои виду агитаціями не дались уводити и ихъ печити и заспокоити, що руско-церковно календарю, а вглядно времени и порядку святихъ свята жадна опасенѣсть не грозить.*

Отъ Епископской гр. к. Консисторіи Перемышль, дня 3 мая 1883.

Іоанъ Еп.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫХЪ

Австрійско-Угорска Моноархія.

(Рада державна). На засѣданю палаты нѣвъ зъ дня 16 с. м. принято безъ дебаты о належностяхъ скарбовыхъ и о чешко-моравскѣи железняци трансверсальной. При дебатѣ законѣмъ о удерживаню евиденціи въ катастрѣ датку грунтового жалувая гр. Туна въ чини, що палата панѣвъ не має возможности не прослѣдити всѣ проекты законѣвъ, внесено ихъ надто богато, и значно больше въ попередныхъ часахъ. На жадане бѣдѣе мн. скарбу деякѣ полсненя що до економа, подносячи именно, що законъ сей цѣли завести въ найкоротшѣи часѣ конвенціи въ катастрѣ, удержати взорѣцу евиденціи и запевнити народови волкѣи можливѣи бажанье гр. Туна, чтобы палата панѣвъ могла свои працѣ и отбувати засѣданя таково замкненю палаты послѣвъ отповѣда мнѣше, что таке постановленне будобъ невозможно, замкненне одной палаты потягае за собой въ мыслѣ законѣвъ конституціонныхъ дебатовъ другой палаты.) При спеціальной дѣловѣ снѣмъ законѣмъ подѣисъ гр. Туна управленнй замѣтъ, что обяванне властителей рускихъ до завѣдомленя о каждойодной предѣлѣ або подметовой змѣнѣ не дастъа нѣколи до выполнения, и что длатого §. 16 сего законѣвъ третій говоритъ о томъ обяваню, не маю нѣякъ строге переведеннй. Пѣлая гадка ника треба довго и тягло пояснати народови тое постановленне, и тымъ отаратнѣе ввезти тое, что доси не было отиковане и до чого народъ еще не намыслилъ.

такъ приняты законъ въ цѣлости. Принято также законъ о активальныхъ додаткахъ для урядниковъ, назначенныхъ до удерживанія евиденціи каковъ, назначенныхъ до удерживанія евиденціи каковъ, назначенныхъ до удерживанія евиденціи каковъ...

(Отозва ливецъ.) Заразъ по замкненю засѣданъ палаты пановъ почала лѣвица отбирати зъ всѣхъ сторони привѣтныя письма и гратуляційныя адресы за добру зашити интересовъ своего оторонництва и за усильно пошпиранье гадокъ и тенденцій поступовыхъ, котры только невеличкою бльшоостою сильнѣйшихъ противниковъ мусѣли унасти. Яко отповѣдь на ти письма и адресы, замястило стороництво лѣвицъ въ всѣхъ своихъ органахъ отзову, посянучоу загалови темернѣйшій станъ и будущій способъ поступованя партіи централістовъ.

(Чешскы комитаты торговельны.) Отъ колькохъ ѣтъ звернено въ Чехахъ бачну увагу на складъ орговельныхъ комитатъ и предиринато всякы редства, щобы въ складѣ ихъ позыскати бльшость чешку. Комитатъ торговельныхъ есть въ Чехахъ три: въ Празѣ, Пильзні и Будвайотъ. Ми и увшого року перенерли Чехи свою бльшость при выборахъ до комитаты торг. въ Пильзні, оего року живають всѣхъ способовъ для позысканя бльшости и въ другой комитатъ въ Будвайотъ, а позаякъ при выборахъ рѣшае голоосъ жидовъ, ако переважачого числомъ всѣ прочы народности торговельного элементу, тожъ звертаются Чехи теперь до Жидовъ, зываючи ихъ до солидарной акціи въ корысть чешкого народа и чешскихъ интересовъ.

(Третій университетъ угорскій.) Сими днями склякано въ Пештѣ анкеты въ цѣли дебаты надъ потребою и евуентуальнымъ заложеньемъ третого угорского университета. Все майже знатоки-члены анкеты згодились въ томъ, що потреба третого угорского университета есть не заперечима, позаякъ два существующій университеты въ Пештѣ и Клязенбургѣ зжъ надо вже случаемы переполнены. (Въ самбѣ Пештѣ было р. 1882 — 3252 учениковъ унив.) При томъ однакъ поднесено и тую замѣтку, що силы науковій Угорщины ледви чи суть такъ численны, щобы нами можна запоовнати ажъ три университеты.

ЗАГРАНИЦА.

Россія. Здыгъ народа на коронацію — своихъ и чужацѣвъ — сильно измагаеся. Хочъ загаломъ говорятъ, що при коронаціи обидѣсь безъ серіозныхъ неприятокъ, то всежъ не забувають и на позицію и на войско. — Въ Курляндіи выбухли неспокой межи селянами противъ лѣдичѣвъ. На радѣ державній принято по живбій опозиціи „либеральной“ еи части новый проектъ, вводящій на ново въ низшихъ и высшихъ школахъ скасовану передъ 20-ми лѣтами тѣлесну кару.

Дневники нѣмецкы отверто заявляють, що если справдѣ Ваддингтонъ має яке порученье отъ своего правительства до правительства нѣмецкого, то невно поведею ему тожъ порученье добре оповниги. Ваддингтонъ есть найбѣсповѣднѣйшій личностею до переговоровъ французского правительства съ кн. Бисмаркомъ. Въ часѣ конгреоу берлинского бувъ Ваддингтонъ повномочникомъ Франціи, и тогда вже добувъ собѣ велику симпатію и у дипломатичного тѣла и у князя Бисмарка. Дневники австро-угорскы застановляючы надъ тою справою говорятъ, що справы австрійскы суть того рода, що якъ найменше непорозумѣнье межи Францією и Нѣмеччиною моглобы Австріи великы користи принести.

Италія. Минушого тыжня на одиомъ зъ засѣданъ италійского парламента поставивъ положенъ зъ лѣвицѣ Никотера внесеное, щобы правительству не дати вотумъ довѣрія. Онъ поставивъ тое внесеное головно за для темного и неясного отановица Италіи въ потробиномъ союзѣ. Въ оборонѣ кабинету выступивъ посоль Мингетти. Мингетти заявивъ, що правительство выступиае енергично противъ стороництва суцибильного перевороту и стараето утримати въ краю лады и порядокъ. Загаломъ положенье получшило цѣлкомъ, тожъ нема причины до опозиціи. Треба старатися передовѣтъ о се, щобы народъ италійскій подѣисо морально и взмогся на силахъ, щобы могъ оттакъ ставити чело всемъ бурямъ въ будучности.

Туреччина. „Polit. Corresp.“ доноситъ, що лордъ Дюферинъ прибувши зъ Лондону до Константинополя, мавъ довшу розмову съ султаномъ, въ котрой заявивъ ему, що переведенъ въ Египтѣ реформы не лише не принесуть сему краеву нѣякой шкоды, но противно будутъ дуже корыстныи такожъ для самой Турціи и еи интересовъ. На той авдиенціи пригадавъ Дюферинъ султанови такожъ 61-й параграфъ берлинского договору, силою котрого Арменія мала получити великы улегченя и многы реформы. Султанъ принявъ Дюферина дуже добре. Заявивъ, що онъ вновѣ задоволенъ зъ стану рѣчей въ Египтѣ, а що до Арменіи скажетъ, що онъ выдавъ розпорядженье перевести реформы по всѣхъ провинціяхъ. Въ конціи пращючыся съ султаномъ заявивъ Дюферинъ желанье удержаня признанныхъ отношенъ межи Англією и Туреччиною. Иный дневники доносятъ, що султанъ згодився на супрематію Англіи надъ Египтомъ подъ тымъ условіемъ, если особнымъ договоромъ затвердито буде найвысша власть султана надъ сею провинцією. — Въ Парижѣ выкликала номинація Васса-баша губернаторомъ велике задоволенье. Васса-баша есть зъ роду Альбанецъ, есть католикомъ и образовався за границею. Въ роцѣ 1848 служивъ въ рядахъ арміи Пьемонтъ, познѣйше вернувъ до Туреччины, где своими здобноостями и характеромъ звернувъ на себе увагу. Васса вже передъ 10 лѣтами бувъ кандидатомъ на губернатора Либанону.

Сербія. Усуенныи темернѣйшій сербскимъ правительствомъ митрополитъ Михаилъ выѣхавъ недавно зъ Бѣлградѣ до Константинополя. Передъ выѣздомъ написалъ онъ бувъ щось въ родѣ отзовы до народа, котра збстала оупубликована ажъ въ першій день великодныхъ святъ с. е. тогда, якъ митрополита вже въ Бѣлградѣ не было. Велику часть накладу сего прещального митрополитичого слова сконфасковано. Въ сѣмъ писемѣ своимъ увенное митрополитъ сербскій народъ, що въ скорѣ верне до Сербіи. Не згадуочи нѣ однимъ словомъ о королю Миланѣ, заявляе онъ, що правительство поступило съ нимъ незаконно, и що оя терпѣня православно сербской церкви, якы она теперь приноситъ, закончатся вже въ недаломъ часѣ. Два иншы зложень зъ чина епископы хотѣли такожъ выѣхати съ митрополитомъ до Константинополя и тамъ наклонити патріарха, щобы выразивъ нагану темернѣйшому сербскому правительству. Министерство однакъ не выдало имъ пашпортѣвъ и приказало замкнути обохъ епископовъ въ монастырь.

Коло темернѣйшого правительства сербского групеюсе все, що есть только ворожымъ Россіи. Однакожъ ея политика сербского кабинету, съ его остентаціиною прихильностею Австро-Угорщинѣ, не находить одобреня въ народѣ. Дивлячиосъ на долю своихъ побратимѣвъ подѣ суобнымъ правительствомъ угорскимъ, не смотря на то, что сербскій радо на тое, що король вразъ съ правительствомъ туда похляются. На молоту Сербію, котра въ 500 лѣтъ не сповна по битвѣ на Косовомъ полі (1386) р. добилась народнои самостойности, готовъ прійти еще дуже тяжкы хвилѣ. Претидентъ Петро Караджорджевичъ не ино що не зрѣкаеся своихъ правъ, до престолу на котромъ сидитъ несимпатичный Сербамъ Миланъ, але противно находить что разъ бльше приверженцѣвъ.

Болгарія. Болгарскій князь отвѣдавъ недавно короля Греціи и князя Черногоры. Са по дорожю кн. Александра до Греціи и на двѣрѣ цетиньскій выликкала въ дипломатичныхъ кругахъ тымъ бльше занекоенье, що передъ подорожеемъ князя отбуваляосъ довгій переговоры съ дипломатичею Россією. Загаломъ говорятъ, що переговоры ти не мали цѣлкомъ на увазѣ Туреччины, а бльше змагаи австрійско-угорской монархіи до розширеня своего вливу на балканскомъ островѣ. Ходитъ отже мабутъ о заключенье такого союза межи балканскими державами и Россією, щобы тойже бувъ въ силѣ опертися гдѣкимъ выдѣльшимъ консеквенціямъ темернѣйшой авот. ориентальной политики. Въ подбѣдѣмъ змыслѣ мавъ выразитися французскій министръ Шальмель-лякуръ. О сѣмъко прійшло до якогось порозумѣня межи кн. болгарскимъ и королемъ греческимъ, не

можно напевно знати. Однакожъ позаякъ заразъ по выѣздѣ кн. зъ Атинъ правительство болгарске приказало, щобы такъ овѣткой якъ и духовній власти були вновѣ справедливыми для Грековъ живущихъ въ границахъ Болгаріи. Въ той спобѣ задувало правительство болгарске усунути ти непорозумѣня, якы отъ давныхъ часѣвъ заходили межъ обома народами въ причинѣ национальныхъ и религіиныхъ. Говорять, що мало такожъ прійти до повднаня не зовсѣмъ доси згодныхъ іерархіи греческой и болгарской церкви. — О подорожю князя болгарского до Черногоры пише официалный цетиньскій органъ „Гласъ Черногорца“: „Еще не все зроблено на балканскомъ повоотровѣ такъ, якы слѣдувало. Богато еще маемъ сповинти такъ мы, якъ и Болгаре. Намъ треба добре приготувитися въ всякы олучаѣ, а можемо се тымъ легче зробиги, позаякъ вже миліоны вызволеныхъ зъ неволѣ рукъ не чуятъ на собѣ оковъ. Все ой силы нынѣ вольны, и треба ихъ только злучити и спарити тою дорожкою, котра поведе насъ до отданя бажаемого цѣли“. Легко догадатися, чого догычатъ послѣдній слова. — Князь болгарскій муситъ тымъ бльше оглядатися за союзниками, котрыбы его въ даномъ олучаю были въ станѣ поперти, що ворожа Болгаріи Туреччина стоуеся послѣдними часами до волѣ Австріи и поробила ѣй гдѣякы великы уступства. на пр. въ справѣ важныхъ для австрійского торговѣ желѣзницъ, котры вже неавомъ будутъ досягати егейского моря. Коляжъ на такъ званой конвенціи а quatre, котра була зложена зъ представитѣль Австріи, Сербіи, Туреччины и Болгаріи, отиоручили болгарскій заявивъ, що его правительство хотѣлобы закупити желѣзницю зъ Русцка до Варны, а оттакъ продолжити еи до Сисовы и Софіи, — то Порта обѣщала згодитися на пропозицію Болгаріи лишь подѣ тымъ условіемъ, если Болгарія сейчасъ уничтожитъ свой дунайскы крѣпости.

Черногора. Князь Никола задержався въ переѣздѣ на коронацію въ Вѣдні, где зложивъ визиту цѣсарской родинѣ и министрамъ. Другого дня бувъ ревизитованый. Князь бувъ воюды дуже добре прійматый и мавъ довшій часъ обговоровати съ гр. Кальнокимъ справы австрійско-черногорскы.

НОВИНКИ.

— Куренда Преосв. еп. Іоана Ступницкого, котру подаемъ повыше въ цѣлой еи основѣ, мусѣла зробиги на кождомъ Русинѣ якъ наилучше и найотраднѣйше враженье. Владыка бдючи о добро церкви и державы зъ одной стороны, а о добро руского народа зъ другой, — промовивъ достойно, смѣло и рѣшучо... Слова его немовъ вынатъ зъ душѣ каждого широго Русина-патріота.

— Русскій комитетъ выборчій на округѣ (сельскихъ громадъ) Золочевъ-Глинныи запроше П. Т. выборчѣвъ на зборанье, котре отбуеся въ пятницю 13 (25) мая въ Золочевѣ въ мешканю мѣщаного руского пароха о 10 годинѣ рано.

— Дня 12 (24 а) мая отпривается за упоній бл п. В. Барѣньского о год. 9/1, рано поминальные богослуженья въ Тернопольи въ середній церквѣ, на котре комитетъ именовъ тернопольскихъ Русинѣвъ запрошеуе всѣхъ другѣвъ, знакомыхъ и поклоникѣвъ великого Погѣбника. Проповѣдь выголоситъ о. Данило Тянчакевичъ зъ Закомаря.

(+) Выборы до рады державной зъ Бучача-Ноломъ-Снятина отбулися въ четверъ, 17 а. мая. Резултатъ голосованя такий: въ Бучача на 743 голоуючихъ доставъ Блохъ 570, дръ Варшаверъ 114, дръ Климъ Ганкевичъ 59 голооовъ; въ Коломыцѣ на 1241 голооуючихъ: Блохъ 826, Варшаверъ 370, Ганкевичъ 43 гол.; въ Снятынѣ на 721 голооуючихъ: Блохъ 218, Варшаверъ 499 голооовъ. — На 2700 голоооуючихъ достали: Блохъ 1614, Варшаверъ 983, Ганкевичъ 102 голооовъ. Выбранныи отже рабинъ зъ Флоридорфу Блохъ. Выборъ сей має велике значенье; онъ бувъ пробою, на сѣмъко Поляки маютъ вливу на нашихъ жидовъ, або иншими словами, на сѣмъко нашы жиды даятоя „побуwatera“... Мимо найоусильнѣйшихъ заходоъ польского центрального комитету, щобы жиды голооували на краковскоко „поступового“ жиды, польского патріотика дра Варшавера, — жиды голооували таки солидарно на „старовѣра“, рабина Блоха. Показуеся, що нашы жиды не такъ то дуже радо глядятъ на всякы комедіи „побуwaterania“ и що „der polnische Jude“, въ мѣбогахъ нашихъ лишь о стѣлько есть „polnisch“, що має хоршій пѣломъ, — а de facto есть онъ такыи „jüdischer Jude“, якъ только можна собѣ подумати. Жидъ все жидомъ. Во Львовѣ есть товариство нѣбы „поступовыхъ“ жидовъ, „Machsike-Nadas“, до котрого належать жиды-карьеричѣвъ. Тымъ „Machsike-Nadas“ Поляки величаючыся, мовъ не-знати чимъ, — а тымчасомъ показуеся, що загалъ жидовъ галицкихъ ненавидитъ и тое цѣле полонофильске „Machsike Nadas“ и каждого его члена-церемничика. Коли на порученье польского центрального комитету „Machsike Nadas“ вышлоа одного своего члена до Бучача на агитацію за Варшаверомъ, то жиды бучачкы мало не убали агитатора и мало не розваляли гостинницѣ, до котрой заѣхавъ; лишь жандармерія треба подякувати, що агитаторъ вышомъ цѣло зъ грѣзного небезпеченьства... Такъ то „побуwaterilli się“ нашы жиды! Русины выборчѣ поставили своего кандидата, дра Ка. Ганкевича. Добре зробили. Уопѣху Русины заперне не надѣлялись при нынѣшнихъ нашихъ тяжкихъ условіяхъ, але бодай зазначили свое отановище, що, мовлявъ, не солидаризуеся о Поляками, анѣ не хочемъ знати жидовъ... Чи Блохъ, чи Варшаверъ — для Русинѣвъ одно ли-

хо; а чи вступитъ Блохъ до „Kola“ польского, нехай собѣ надѣ тымъ ломитъ голову гр. Таффе, та дръ Грохольскій...

— Статуты братства церковного въ Чернівцахъ по довшихъ пересправахъ затвердивъ вже львовскій Ординаріатъ.

— „Wladyslaw Łozmiski, pascelny redaktor urzędowej „Gazety Lwowskiej“ i kandydat na kżesło poselskie w okręgu wyborczym Turka-Borynia... Не хоршій-же сей нашъ край, наша богата въ чорну млодовиту землицю, въ чорно-рукихъ хлѣборобѣвъ, въ чорняву жидовску, та въ чорнѣ... фрякы елегантныихъ кандидатѣвъ на кżesło poselskie, — Галичина?!.. Воже, Воже!.. Гдѣсь въ ишихъ... поганьскихъ земляхъ то таке бувало, що редакторы того еасону газетъ якъ наша найдорожша „Gazeta Lw.“ не дуже смѣли на пріидийнй мѣсца носы вытыкати... Але — „ми не погане“, скажемо словами Шевченка; ми чейже пошануемъ заслугу, а вжежъ еще бльше — урядовѣ заслуги. Паны зъ центрального комитету зяюють о сѣй нашой слабой сторони... Вырѣшмъ — що дѣяти! Нема людей!.. А ту еше грозить тяженьке небезпеченьство, що черезъ б догитыхъ, лѣтъ будутъ затрѣбовати спокѣй „drogiej ojczyzny“ — чмоленый рускы поомы. — „Co na rpaon — her damit! — хатати чимъ мовъ, коли годѣ инакше, коли разъ рѣшено: „w zasadzie — ładnego Rusina“!! И збѣислоя мекеры и стала радити. Ту ц. к. старосту, ту зятя ц. к. старосты, ту księcia-pana, ту świetne nazwisko, ту ексцеленцію, и пр. и пр. Але таки не стало. Пѣйшли-жъ тогда панове до головы по розумъ, здуумалиосъ, и — окрикнули въ радости: „Toć jest jeszcze pascelny redaktor o. k. Gazety Lw.!! — her damit!.. Na ruskie okręgi i taki ujdzie“. Соля на пр. (шд-ся слѣвъ послѣдний „Gaz Nar.“) противъ жиды Блоха „уходивъ“ бар. Ромашканъ, а вже въ куріи бльшихъ посѣлостей, где такожъ кандидуе, не може „уйти“, — то чомужы противъ руского кандидата не мавъ уйти „р. pascelny redaktor и пр.“? Не знати предѣвъ, якъ бы такъ рускыи выборчѣ округа Турка-Борныи подякували (шюменно) панамъ зъ комитету за такого доброго патродового (!!) кандидата и заявляи заравомъ, що не хотяи кривити ласкавого „parodu“ — ототупають сего доброго кандидата котрой небуды куріи бльшихъ посѣлостей?!.. Але жаргъ на бѣкъ. Отъ Турки дѣстали мы власне отъ яке писмо. „Вже 3 с. м. пріѣхавъ до Турки и. В. Лошинскій, щобы побачити першій разъ турчанскы горы та показати высѣркамъ, — и загоотивъ до п. почтмайлора Ермса. Выповачивъ, убравшись въ фрякы (чому не въ кунтушь?), съ цвкеромъ на носѣ, цуотивого нашъ пародову кандидатъ жидовско-шляхецкого центрального комитету на мѣсто, щобы „представитиосъ“ выборчамъ. Гдѣсь иншы кандидаты окликують въ такѣмъ олучаю зборыи выборчѣвъ; але чи-то може щобы не понижати своего високого урядово-редакторского достоинства, чи може щобы... не перецѣнитыи шлоракiego wubogozego bydia, узнавъ нашъ кандидатъ за отповѣдне инакше поступити. Всежъ разомъ съ п. Брысемъ до поѣзду, и заѣхавъ просто передъ дѣмъ, въ котромъ мѣстаетося: ц. к. старосту, ц. к. судѣ повѣтвѣвъ и ц. к. урядѣ податковѣвъ. Емля кто, то предѣвъ п. урядовѣй редакторѣ мабутъ найбльше буде знати, до якихъ „рѣшаючихъ сферѣ“ повиненъ удаватися кандидатъ на руского посла... Высокочивши елегантно зъ поѣзду, зъ шалтомъ на руцѣ, цвкеромъ на носѣ, почавъ нашъ кандидатъ обходити всѣхъ ц. к. урядничѣвъ. Чи отвѣдавъ такожъ кошары ц. к. жандармеріи та ц. к. стражъ финансовъ, — о томъ вже напевно не знаемъ... Передъ кождымъ зъ особна ц. к. урядничкомъ представивъ п. кандидатъ плено titulo: Wł. Ł... и пр. (гл. выше), почѣвъ не забувъ додати: „Spodziewam się, iż pan swoim wpływem usilnie poprzesej moją kandydaturę; co się tyczy mego politycznego wyznania, to panu przeciież wiadome, i nie potrzebuję o tem wspominać“. Кождый выдохувавъ ненадѣйного кандидата съ отвертымъ ротомъ, але таки знайшовъ одинъ вередикъ, та замѣтивъ, що суть предѣвъ якѣосъ выборчѣвъ, „niech się pan im przedstawi, może to co więcej pomoże; соў my możemy? — Zresztą powiat czysto r u ski“. Але п. редакторъ не дався збити въ толку: „Na! pierwszy raz tu jestem, — nikogo nie znam i mnie nie znają, — ależ ja już moim stanowiskiem na panów liczę, a sądzę, że i żydzi mnie poprą“. — Отъ такъ то „представляюся“ панове „народовѣ кандидаты“; отъ такъ то они дивлятося на рускихъ выборчѣвъ — „попа и хлопа“. Побавимо, якы будутъ ихъ уопѣхы.

— Зъ Коломыцъ пишутьъ намъ: Въ недѣлю 1 (13) мая отбуло „Братство св. Арх. Михаила“ своимъ рѣднй загалый збори подѣ провозомъ п. Гр. Кульчицкого въ присутности Впр. о. І. Коблянскокого, мѣщаного руского пароха. По предложенью рахуюжѣвъ зъ приходу и роходу братства панамъ предѣлательмъ, зъ котрого дѣзналяосъ мы, що братство посѣдае бльше якъ 2000 вр. капиталу частею въ цѣнныхъ панерахъ, частею въ пацанди, приотуплено до выбору нового выдѣлу. Выбрано на слѣдующій роць предѣлательмъ п. Григорія Кульчицкого, заступничкомъ предѣлателя о. Николая Ленского, секретаремъ п. Теофія Грушкевича, касіерами пп. Михайла Вѣлоуоса и Стефана Рудяницкого, господаремъ церкви п. Петра Левницкого, отцами-надырателями бурмы п. Ромуальда Перѣдского и о. Володимира Ступницкого. При олучаю выбору отцемъ-надырателемъ бурмы е. Ступницкого выразило братство сему отцо-патріотѣвъ найсердечѣйшу подяку за вѣрцеве веденье дѣль бурмы въ минушомъ роцѣ и за правдиво отѣвску оубку надѣ питомцами сего народно-русского институту. По залагодженю колькохъ администратіиныхъ справъ, п. Грушкевичъ короткою промовою зверненою до членѣвъ брат-

ства мѣщанъ запросивъ до громадной участи въ поминальнѣмъ богослуженіи за упокой душъ бл. п. патріота писателя, борца загартованого за народно-руску справу, Володимира Барвѣньского. — По зборяхъ братства збѣшлися члены братства мѣщане рѣшники и мѣщане ремѣсники въ комнатѣ руской читальнѣ, щобы нарадитися вразъ съ интеллигентными Русинами надъ выборомъ посла до думы державной. Тутъ слѣдувала сердечна вымѣна гадокъ сеи чисторуской репрезентаціи рускихъ мѣщанцѣвъ Коломый. Рѣшено голосувати на своего кандидата, на д-ра Клима Гайкевича, секретаря университета въ Червѣвцяхъ. По выборѣ комитету подѣ проведомъ п. Стефана Рудницкого, мѣщанина-рѣшника и по подѣленю членѣвъ комитетовыхъ на секціи, закончено на раду.

Дня 2 (14) мая о 9 год. рано загомонѣли дзвоны въ нашѣй парохіальнѣй церквѣ; народъ посѣпшывъ до церкви на поминальнѣе богослуженіе за упокой бл. п. Володимира Барвѣньского. Усыпано заходомъ гимназіяльной молодежи въ середнѣй церкви могила покрыта зеленою травою, обставлено на около цѣфтами, въ головахъ поставлено березовый трираменный крестъ, а въ ногахъ помѣщено портретъ покойника. Могила украсила два хорошіи вѣнцѣ зъ живыхъ цвѣтѣвъ: одинъ на крестѣ зъ надписею на синѣ жовтыхъ лентахъ: „Общества рускѣ борцеви за народно-руску долю Володимиру Барвѣньскому“, а другій надъ портретомъ съ надписею: „Василевъ Барвѣнкови молодѣжь гимназіяльна“. Службу соборну отпращивавъ Впр. о. Коблянскій, мѣщанецъ парохіи, при асистѣ о. Грабовича, декана цѣбтѣньского, о. Лепкого, катихита гимназіяльного и двоухъ дяконѣвъ. Величавѣе отпращивъ подносивъ хорошій хоръ, зложеный зъ молодежи гимназіяльной и питомцѣвъ руской бурсы. По службѣ выгословивъ о. Ступинскій проповѣдь зъ амвона, представляючи покойника яко добраго сына гр. кат. церкви, вѣрного подданого шануючої династіи и горячаго, первого патріота руского, широко сына нашѣй рѣднѣи нынѣ Руси, — и загрѣваючи старшу и молодшу братію до наслѣдованя сего великого мужа. По парастаѣ стало кругомъ могила поажне число (13) нашихъ свяченикѣвъ и отспѣвано наше до слезъ трогаче: „вѣчная память“. Присутній були богослуженю такъ свѣтѣла интеллигенціи якъ и священники, молодѣжь гимназіяльна, мѣщане ремѣсники и рѣшники, досыть численно збѣшлися и нашѣ интеллигентнѣй Русинки-женщины. Въ загалѣ воѣ версты нашѣи сусѣльности були заступленіи въ сѣмъ народно-рускомъ торжествѣ.

— Перенесена Министеръ юстиціи позволивъ совѣт. суду краесого П. Симоновича въ Золочевѣ, дру Е. Шаренштайнъ Ценегови въ Коломый и дру Е. Бавхови въ Золочевѣ — перенести, двома першимъ до Львова, третому до Коломый.

— Банкъ взаимныхъ обезпеченъ „Славія“ такъ якъ що року въ всѣхъ краяхъ, въ котрыхъ оперуе, жертвуе датки на цѣли добротиннѣи, именно на цѣли народнои просвѣты, такъ и тутъ въ Галичинѣ жертвувавъ минушого року 100 зр. на дѣвочѣ воспиталище во Львовѣ и 25 зр. „Товариству помощи науковѣи въ Замарствѣновѣ“. Того року жертвувавъ: На бурсу Староп. Института 50 зр., на бурсу „Народного Дому“ 50 зр., на пострѣеніе новой церкви 50 зр., на бурсу св. Николая въ Станиславѣ 40 зр., на бурсу въ Дрогобычи 40 зр., на бурсу дѣвочу въ Перемышлѣ 20 зр. — А котрѣ бурсы не могли бути того року уважлденіи, въ слѣдующихъ лѣтахъ зобѣтнутъ также датками обдѣленіи.

— Довѣдуемося зъ достовѣрнаго жерела, що редакція Czasa-у мала достати отъ клубу станчикѣвъ 30.000 зр. въ той цѣли, щобы старалася переперти при выборахъ до сойма кандидатоѣвъ належачихъ до тогожъ клубу, и то въ округахъ выборчихъ вѣхѣднои Галичины. Самъ графъ Водзвѣцкій, директоръ Länders-банку, мавъ пожертвувати при томъ 10.000. Въ заходнѣй Галичинѣ акціи станчикѣвъ мабутъ дуже унали. Противъ нихъ агитуютъ тамъ одномышленники Now. Reform-ы и Gazette-ы Krakowsk-ы, „Czas“, одниничный органъ станчикѣвского клубу, мае мати теперь лишь всего на всего 700 пренумерантоѣвъ.

— (Дрѣбнѣи вѣсти.) Станъ здоровья князя Бисмарка значно погѣршился. — Знаменитый російскій новелдистъ Иванъ Тургеневъ збожеволѣвъ. — Угорскѣи власти финансовѣи стягнули належну оплату зъ сумы выплаченѣи одной „за честноту“ преміованѣи мадерской красавици. — Передъ соймовымъ будинкомъ въ мѣскомъ огородѣ мае станути фонтана съ обширнымъ басеномъ. — Въ многыхъ мѣстахъ вышѣи Австріи занимають численнѣи женскѣи урядники посади касіерокъ при пассажерскихъ касахъ желѣзницѣи. — Въ звѣстнѣй справѣ Таса-Еслярской отрочено зновъ речинчѣи головной розправы. — Въ Пештѣ 500 работникѣвъ пекарскихъ зробили змову.

Вѣсти епархіальнѣи.
Зъ АЕпархіи Львовской.
Душпастырскѣи посады получили оо.: 1) Іоанъ Венгрияновичъ завѣдательство Марково, дек. подгалецкого; 2) Ром. Ландеръ завѣдательство Кутищѣ, дек. залозецкого; 3) Никита Дяковъ оотрудицтво въ Конохахъ.
Введѣний о. Дорожинскій въ оотрудицтво въ Поникѣи великій, дек. бродского.
На конкурсъ розписанѣи: І. капел. Бзовица, дек. зборѣвского, прив. наданя, и П. капел. Текуча, дек. цѣбтѣньского, цѣб. наданя. Речинчѣи до 12 лянца 1883.

Вѣсти епархіальнѣи.
Зъ АЕпархіи Львовской.
Душпастырскѣи посады получили оо.: 1) Іоанъ Венгрияновичъ завѣдательство Марково, дек. подгалецкого; 2) Ром. Ландеръ завѣдательство Кутищѣ, дек. залозецкого; 3) Никита Дяковъ оотрудицтво въ Конохахъ.
Введѣний о. Дорожинскій въ оотрудицтво въ Поникѣи великій, дек. бродского.
На конкурсъ розписанѣи: І. капел. Бзовица, дек. зборѣвского, прив. наданя, и П. капел. Текуча, дек. цѣбтѣньского, цѣб. наданя. Речинчѣи до 12 лянца 1883.

ПОСМЕРТНѢИ ВѢСТИ.

† О. Левъ Людвиговъ Малецкій, совѣтникъ консисторскій и рускій парохъ въ Борщовцяхъ (коло Дьвова) умеръ во Львовѣ въ четвергъ въ 79 роцѣи жия. Похоронѣи отбувся вынѣи рано въ Волоской церквѣ. Похоронѣи отбувся вынѣи рано въ Волоской церквѣ. По совершенно богослуженю, отпращиваемо тѣло покойного до жовковской рогатки, и отпращиваемо до Борщовичъ. Вѣчна ему память!

† Антоній Гащицъ, дръ медицины и всѣхъ наукъ гѣкарскихъ, обыватель мѣста Перемышля и посѣдатель дѣбрь земскихъ Дуныковичокъ, членъ братства св. Николая въ Перемышлѣ, упокоился въ 65 роцѣи жия, дня 10 мая 1883. Похоронѣи отбулися въ субботу дня 12 мая спровадженемъ мощей о 8 годнѣи рано въ катедральну церковь, а по отпращиванѣи похоронѣи богослуженю перевезеніи збѣстали на кладбище въ Дуныковичкахъ. Вѣчна ему память!

Господарство и Торговля.

Банкъ взаимныхъ обезпеченъ „Славія“. Дѣятельность и грошева фреквенція за сѣчень, лютый и мартъ 1883. Въ протягъ того часу заключено въ всѣхъ секціяхъ обезпеченъ (I—IV) житевоѣи и огневѣи новыхъ обезпеченъ разомъ 9772 на капиталъ зр. 11,303,824, зъ котрыхъ преміи и пообѣннѣи належитости выносятся зр. 347,061-76. Вынагородженъ за шкоды выплачено въ томъ часѣи въ всѣхъ секціяхъ зр. 79,426-48. Въ протягъ тыхъ трѣхъ мѣсяцѣвъ вложено до касъ задатковыхъ зр. 220,825-06 и пожичено на ипотеки зр. 634,067-46. Грошева фреквенція въ центральной касѣи за той часъ выносила зр. 1,933,183-83.

Пожарными сивакками обдѣлено двѣ громады въ Чехахъ, а двѣ громады въ Уграхъ. Автономичне стоваришенѣе для обезпеченя доходѣи и пенсѣи для рѣшникѣвъ, ремѣсникѣвъ, урядникѣвъ и т. п. тѣшитя що-разъ бѣльшимъ взятѣемъ у публики. До кѣнца марта 1883 золосилося 675 членѣвъ, субскрибованѣи вкладки досягли 125,047 зр. 84 кр., а обезпеченѣи доходѣи и пенсѣи зр. 503,585-14 кр.

Пенсѣиный звязокъ заступникѣвъ числявъ до 31 марта 1883 4154 участникѣвъ и фондъ пенсѣиный досягнувъ высоты зр. 32,779-09 въ готѣвцѣи и ефектахъ.

Въ Галичинѣ помѣстивъ банкъ „Славія“ зъ своихъ доходѣи зъ краю, до того часу въ товариствахъ заличковыхъ: въ Бирчи, Бохни, Деятышѣ, Дрогобычи, Кольбушовѣи, Козовѣ, товариствѣи гал. касы заличковѣи у Львовѣ, Николаевѣ, Надворнѣи, Радомыслѣи, Роздолѣ, Рогатынѣ, Заблчинѣи надъ Дунайцемъ и въ Збаражи на 5%.

Заявлѣнѣе.

Зъ причины, що многѣи мене подѣозрѣваютъ, якобы я покутно агитувавъ за своею кандидатурою на посла соймового, заявляю прилюдно, що ся гадка въ менѣи не повстала, що лишь многѣи люде зъ тутешного повѣта вызывали и заохочували мене до кандидованя, а понеже я каждому безъ условно не мѣгъ отговити, то дѣлаи за подтврмыванѣемъ моеи кандидатуры въ повѣтѣ.

Щобы однакъ не тяжили на менѣи и слѣды подѣозрѣннѣи, що я покутно агитую, немовбы обавлявся чѣи соронився отверго выступити, заявляю прилюдно, що дякуючи тымъ назвамъ, котрѣи ставили мене кандидатомъ, за покладѣне въ мене довѣрѣи, мандату посольского на сей разъ прѣймати не могу, однакъ увѣнкую ихъ, що на каждомъ кроцѣи буду старатися доказати, о скѣлько покладѣне въ мене довѣрѣи було узасадненѣе.

Заравномъ прошу всѣхъ о солидарне голосованѣе за кандидатомъ, котрого поставитъ головный комитетъ рускій.
Снятынъ 5 мая 1883.
Адолфъ Гладыловичъ.

(Надѣсланѣе.)

I.

Съ кѣнцемъ сѣчня с. р. розгостилася на добре епидемія тифусу въ Бортникахъ. Хорѣбъ той уягли обѣе мои дѣти, донька и сынъ, слухатель правъ, молодець въ 20 роцѣи жия. Сильного тѣлозложена сильно о житѣ боровся, а коли при надмѣрнѣи горячѣи въ новѣи безпритомности весь организмъ черезъ 48 годнѣи съ малыми перервами въ безъустанно конвульсийныхъ бувъ судорогахъ, треба було для пересилѣи тяжкой недуги бѣльше досвѣдченѣи лѣкарѣи, нѣжъ такъ званѣи щастя, — тожъ едино только разумнѣи ординаціи спеціалиста того рода недуги и. дра Корнилія Мироновича зъ Ходорова завдячую вырванѣе зъ пащи смерти моего сына, — що съ милѣю прѣятнѣею симъ заявляю.

Антоній Кульчицкій,
парохъ въ Бортникахъ.

II.

Дрови Павлови Сасъ Дубановичу
(во Львовѣ, ул. Сикстуска, ч. 4)
складае нынѣшнымъ найсердечнѣишу прилюдно подяку за умѣтне, скорѣи и цѣлѣковитѣе вылѣченѣе зъ тяжкой хорѣбы
Мих. Подольскій.

— На фондъ стипендіяный имени Вол. Барвѣньского зложили дальше: о. А. Лавровскій въ Одреховѣ 1 зр., Корженко во Львовѣ 5 зр., Вол. Качала въ

Кіевѣ 960 зр., о. І. Витошинскій въ Денисовѣ 2 зр., о. І. Балько въ Капустинцахъ 1 зр., чест. громадяне Капустинцѣи 1 зр. — Разомъ съ попередно выказанными 279 зр. 83 кр.

— На памятникъ бл. п. Володимира Барвѣньского зложили дальше: Вп. Д. Хоркавий въ Подъярковѣ 1-13 зр., Дръ Н. Н. въ Рудкахъ 60 кр., о. В. Яремкевичъ въ Лобѣзѣ 1 зр., п-нѣ Т. Балько въ Капустинцахъ 1 зр., за „Скошеный цвѣтъ“ 2 зр. — Разомъ съ попередными 928 зр. 5 кр.

— Для бѣдныхъ ученикѣвъ руской гимназіи прислали: о. А. Санюцкій въ Мацшинѣ 1 зр., о. К. Бѣлевичъ въ Утѣшковѣ 2 зр., Вп. В. Гулка въ Утѣшковѣ 1 зр., о. Е. Омелянскій въ Пристанѣи 2 зр., Вп. І. Трешкевичъ въ Травнику 12 зр., Вп. Захаръ Павлюхъ въ Хашовѣ 10 зр., о. Алекс. Темницкій збѣбранъ подѣи часѣи великого поста зъ акафистѣи 7 зр. 66 кр.; о. Бѣлинскій зъ Берездовецъ черезъ редакцію „Сіона“ 1 зр.; о. Талачкевичъ черезъ редакцію „Пролома“ 1 зр. 50 кр. — Въ имени руской молодѣи „Спаси-Бѣгъ“ Добродѣямъ! — В. Пилицкій.

— На дѣвочѣ воспиталище во Львовѣ о. А. Санюцкій въ Мацшинѣ 1 зр.

— На словарь Е. Желехѣвского о. К. Селецкій въ Жужело 2 зр., о. Т. Дикій въ Мартиновѣ 2 зр.

— На стипендію 3 мая о. І. Витошинскій въ Денисовѣ зъ складки въ часѣи богослуженя 6 зр.

— Для учителя п. Паславского въ Корытинкахъ почта Красчичъ, Вп. Борковскій въ Єлсаветполи (въ Россіи) 3-50 зр.

— На церковь въ Островѣ подѣи Перемышлемъ жертвовали зъ Архіеп. львовской: 1) Веч. о. Софр. Литвиновичъ зъ Григорова отъ себе и прихожанъ 2-50 зр.; 2) о. Дим. Рубчакъ зъ Сѣхова отъ себе 1 зр., отъ панѣи Александры Рубчакъ 1 зр.; 3) о. Іоанъ Любавичъ зъ Острова 1 зр. Зъ еп. перемыской: 4) Веч. о. Іоанъ Мерена зъ Дашнова отъ себе и прихожанъ 6-20 зр.; 5) о. Ананій Юзычинскій зъ Громна 4 зр.; 6) о. Модестъ Метеля зъ Ценерова 3 зр. — За тѣи жертвы складано въ имени св. церкви широкосердечну подяку и велике „Спаси-Бѣгъ“. — И. Олексинъ, душпастыръ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Веч. о. Ском. въ Остаю. Дня 12 мая прислали Вы 75 кр., а не написали на що? просимо о поясненѣе.

РЕДАКЦІИ ЛИТЕРАТУРНО-НАУКОВОИ ЧАСОПИСИ „ЗОРЯ“ РОЗПИСУЕ

РЕДАКЦІИ ЛИТЕРАТУРНО-НАУКОВОИ ЧАСОПИСИ „ЗОРЯ“ РОЗПИСУЕ

ПРЕДПЛАТУ

на окремый передрукъ историчной повѣсти Ивана Франка

„Захаръ Беркутъ“

котра одержала першу премію при розписанѣи на 1883 р. конкурѣи и въ линию с. р. появиля ся особноу книжкою. Для непренумерантоѣвъ „Зорѣ“, котрѣи бажалибы набути тую повѣсть, розписуеся предплата. Книжка обнимати буде около 10 лѣтѣи печати, цѣна предлаты выноситъ 1 зр. Предплату можна присылати на руки редакціи: „Зорѣ“, „Дѣла“ и „Батьковщины“. За кошта пересылки пренумеранты не доплачуютъ нѣщого.

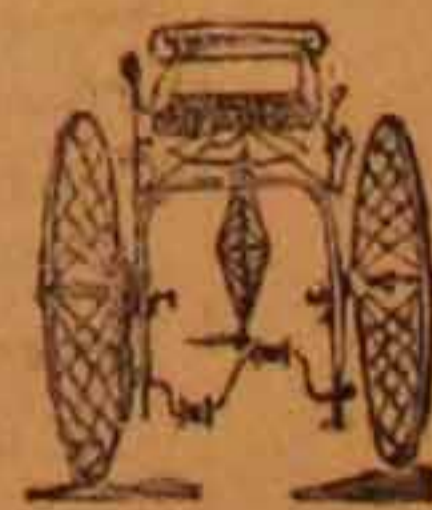
ЛИТОГРАФИИ

Литографіи бл. п. Володимира Барвѣньского мы вже розбѣслали тымъ, що до сего часу ихъ собѣи були замовляи. По причинѣи, що пересылка почтова насъ о много бѣльше коштуе, якъ мы надѣляло, змѣняемо цѣну якъ слѣдуе: 1 примѣрникъ безъ пересылки 50 кр., съ пересылкою не франкованѣи 62 кр., съ пересылкою франкованѣи 88 кр. — Просимо о вчаснѣи замовленя, бо обсталовано лишь невеликій накладъ литографіи.

„КИЕВСКАЯ СТАРИНА“

ЩОМЪСАЧНЫИ ИСТОРИЧНЫИ ЖУРНАЛЪ
выходитъ въ Кіевѣи вже 2-ий роцъ,
при участіи кружка кіевскихъ профессорѣи и другихъ ученыхъ подѣи редакцію Ф. Г. Лебединцева.
Предплачувати можна або впрѣсть въ редакціи „К. Ст.“ Кіевъ, Софійская площадь, д. Севастяновой), або черезъ ред. „Дѣла“. — Предплата за цѣлѣи роцъ выноситъ 11 рубл. а черезъ ред. „Дѣла“ 14 зр. а. в.

СКОРОХОДЫ

ВЕЛОЦИПЕДЫ

СКОРОХОДЫ

для хлопцѣи отъ 5-ти до 15-ти лѣтъ.
Скороходы тѣи оутъ съ трема колесами, въ цѣлости желѣзнѣи, необычайно тревалѣи, хорошой и густовоно конотрукціи; дадутся ужити также въ комнатѣи, якъ также на возѣи воздусѣи и для того оутъ загално уважанъ за найпрактичнѣише оредство до вырѣшеня силъ физичныхъ у молодѣи.

ЦѢНА зр. 14, 16 и 18.
При высылцѣи на провинцію дочисляеся 50 кр. зо упакованѣе.

Иосифъ Иваницкій механикъ во Львовѣ, въ готелю Жоржа.

(1—52)

ОПОВѢЩЕНЬЕ

Застѣи торговельнѣи, лѣи показавъ въ всѣхъ частяхъ Франціи и Швайцаріи знаменитѣе фабрици ШВАЙЦАРСКОГО ГОДИНИКАРСКОГО звязку

бѣтати свои дуже великій запасъ богато низше цѣны выробу, щобы лишь не мусѣи отпращивати своихъ знаменитѣи работникѣи и мочи сповнити свои грошевѣи зѣобязаня. — Число маючихъ выплатитя зигаркѣи съ обмеженѣи; кто отже за малый грѣшъ хѣе набути дуже добрый годинникъ, зводитъ выисковати уадасть до низше поданѣи адресы. За добрый хѣтъ каждого у насъ купельного годинника гарантуеся на 10 лѣтъ.

1000 штукъ цилиндрѣи въ найкрасѣи оградѣи зъ никелево-срѣбла, гравированѣи и гильшованѣи, показуючѣи минуты и секунды, впередъ 12 зр. — теперь лишь 6 зр.

1000 штукъ кишневыхъ анкрѣи, въ оградѣи зъ правдивого никелево срѣбла, найточнѣише зрегульванѣи, съ подѣбноу ковертоу, плоскимъ слѣмомъ и эмалюванымъ циферблатомъ; незвычайно знаменитѣе зигарокъ впередъ 24 зр., — теперь лишь 7-40 зр.

1000 штукъ кишневыхъ ремонтурѣи, наставнѣи въ горѣи безъ ключика, въ наблюдательнѣише подѣбноихъ окладкахъ зъ золота, найточнѣише зрегульванѣи, съ незвичноу машинерію зъ выклоу, д. д. правдивый роднннѣи зигарокъ, впередъ 24 зр. — теперь лишь 10-20 зр.

1000 штукъ анкрѣи зъ правдивого 13-лутового срѣбла, выпробованѣи п. к. урядомъ монетарнымъ, на 16 рубинѣи, крѣмъ того найлучше зрегульванѣи. Впередъ коштовали 27 зр., теперь 12-40 зр.

1000 штукъ кишневыхъ ремонтурѣи, чудовѣи зъ правдивого 13-лутового срѣбла, выпробованѣи п. к. урядомъ монетарнымъ, съ найлучшоу дуже добре зрегульванѣи машинерію зъ выклоу, съ покыникомъ секундъ, съ плоскимъ шломъ, и съ правдиво позолоченыи обручками, впередъ 30 зр., — теперь лишь 16 зр.

2000 штукъ найделекатнѣишихъ зигаркѣи будничныхъ съ галасуючимъ аппаратомъ, разомъ можна ихъ ужити на бюрку до писаня, въ найлучшоу бронзовѣи шкатулѣи, зрегульванѣи на минуты, впередъ 12 зр., — теперь лишь 4-50 зр. пуделкомъ.

Замовленя, хочыи якъ малѣи, выповняються швидко и совѣстно.

Яко доказъ, що сей явонъ — не яке обманство, зѣобязуемося, если зигарки не сподобаютя, прывати ихъ назадъ, а грошѣи звернути.

Головннѣи складъ: (4—12)

Адреса: A. FRASS,

Rotenthurmstrasse, 39. Wien.

УЖОКЪ

Знае мѣсце купелевъ

котре, единѣи въ своѣи родѣи, воѣи найзнаменитѣи лѣкарѣи узнали за найлучше желѣзистѣе жерело, перейшло теперь въ руки богатоу властителю и урядженѣе збѣстало теперь майже цѣлѣомъ ново для наибѣльшой выгоды П. Т. Гостей; рѣбитя также всякѣи заходы, щобы усунути недотенерѣишнѣи недогѣдности въ томъ закладѣи. До бѣльшой выгоды Высокоповажаныхъ Гостей урѣджено дуже добру реставрацію. Просимъ отъ о численнѣи зѣездѣи.

Зарядъ купелевъ въ Ужѣи на граници угорско-галичнѣи коло Турѣи (2—2.)

Воду кольоньску

зъ найстаршой дистилаторѣи

JOH. BAPT. FARINA & Co.

Jülichplatz Nr. 2 in Köln

доставца царскихъ дворѣи, награжденноу многими медалями.

порукае

К. М. Вознякъ

во Львовѣи ул. Орменевачѣи

(на противъ „Народного Дому“ по цѣлѣи фабричнѣи.

1. Фляш. найлучшой воды кольоньской 1 зр.

1/2 „ доброй „ „ 1/2 зр.

1/2 „ найлучшой „ „ 1/2 зр.

1/2 „ доброй „ „ 1/2 зр.